

vedrører Lønningsforhøjelsen til faste Embedsmænd, derimod ikke, hvad der vedrører Lønningsforhøjelsen til Bestillingsmændene. Men at det tilsammen er meget betydelige Beløb, der paa denne Maade ere lagte Retsreformen til Last, kan der ikke være Tvivl om. Det forekommer mig, at der er saa meget mindre Grund til at gøre det, som det ærede Udvalgsflertal jo gennem det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst) hævdede, at de Lønningssatser, man har regnet med, ikke en Gang ere tidssvarende. Men i saa Fald forstaar jeg ikke, hvorfor man har regnet med dem, saa bliver jo selv den Beregning, der ligger til Grund for det ærede Udvalgsflertals Udgifter, paa Forhaand urigtig.

Hvad dernæst de Udgifter angaar, der virkelig vedrøre Retsreformen, er der adskillige — jeg skal ikke komme ind paa Detailler, det vilde føre for vidt —, som man i Udvalgets Beregninger utvivlsomt har ansat alt for rundeligt. Der er f. Eks. Delinkventomkostningerne. Jeg føler mig forvisset om, at Justitsministeriets Opgave her er paa den sikre Side, og naar Udvalgets Flertal er gaaet saa højt op, skyldes det ogsaa, at adskillige store Beløb, der i Justitsministeriets Beregning ere indbefattede under Delinkventomkostninger, ere tagne ud og opstillede særskilt. Derved kommer man i Virkeligheden til at forhøje den Sum, som fra Justitsministeriets Side er beregnet til Delinkventomkostninger. Jeg skal derhos nævne, at det ærede Udvalg ganske sikkert ved Beregningen af Udgiften til Forsvarere er gaaet meget for højt op. Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds udtalte ganske vist en Tvivl om, at Anklagere og Forsvarere vilde nøjes med de smaa Salærer, som Justitsministeriet er gaaet ud fra. Jeg tror, at man maa gaa ud fra, at Anklagere og Forsvarere baade ville og maa nøjes med de Salærer, Domstolene ville tilkende dem, og efter min Erfaring ere Domstolene meget sparsommelige paa dette Omraade, og jeg tror ganske sikkert ikke, at der er nogen Grund til at tro, at Domstolene, fordi vi gaa fra den skriftlige til den mundtlige Procedure, skulde blive i nogen væsentlig Grad flottere med Salærer, saa meget mindre som det vistnok for alle, der ere inde i disse Forhold, maa siges at være klart, at den mundtlige Procedure i Virkeligheden tager betydelig mindre Tid og giver betydelig mindre Arbejde end den skriftlige. Vel at mærke, den kan medføre større Tids-

spilde derved, at den vedkommende Forsvarer personlig maa være til Stede i Retten og vente paa Sagen og ikke i den Grad som nu kan overlade Arbejdet til andre. Men selve Arbejdet, selve den Tid, der medgaar dertil, tror jeg nok, jeg tør sige, er mindre under den mundtlige Procedure end under den skriftlige. Og dertil kommer, hvad det ærede Medlem helt synes at have overset, at man ikke i Justitsministeriets Beregning er gaaet ud fra, at Forsvarerne skulde nøjes med disse 20—40 Kr. i Salær, det er kun det normale, men ved Siden deraf har man taget med i Betragtning, at der vil blive adskillige Sager af større og mere indviklet Natur, hvor Salæret vil blive større. Dertil og til de Sager, som indankes fra Underretterne til Landsretterne og fra Landsretterne til Højesteret, er der beregnet 30,000 Kr., hvilket er lige saa meget, som der er beregnet til samtlige Landsretter, og dobbelt saa meget som der er beregnet til samtlige Underretter efter den normale Beregning. Der er altsaa opført et betydeligt Beløb, som sikkert vil vise sig at være fuldt tilstrækkeligt. Nu maa det paa ingen Maade forstaas saaledes, at jeg ønsker, at Forsvarerne skulde nøjes med smaa og knebne Salærer, tværtimod, jeg ønsker Forsvarerne det allerbedste. Men jeg tror, at man altid gør vel i at gaa ud fra Kendsgerningerne, og dertil hører i dette Tilfælde, at Domstolene ere meget knappe med Tilkendelse af Salærer og sikkert ville blive ved dermed ogsaa i Fremtiden.

Der er endnu et andet Punkt, der bevirker, at det ærede Udvalgsflertals Udgiftsberegning er saa meget større end Justitsministeriets. Det angaar Politiet. Her gaar Udvalgets Flertal ud fra, at selv om vi faa et Statspoliti, der jo er beregnet til ca. 500 Betjente, ville dog Kommunerens Udgifter til det kommunale Politi blive uforandrede. Jeg tror at kunne sige, at det er en aldeles urigtig Betragtningmaade, saaledes vil det ikke komme til at gaa, thi der er ikke Tvivl om, at naar vi faa et Statspoliti, ville Amtsraadene og det med fuld Føje stryge det allermeste af det nuværende Landpoliti, og Byraadene ville med fuld Føje stryge ikke det meste, men adskilligt i det nuværende Politi i Købstæderne. Der er ingen af disse Autoriteter, som vil finde, at de bør vedblive at have de store Polititudgifter, de nu have. Det nuværende Politi er jo for Landets Vedkommende ikke noget Ordenspoliti, i